EMEKÇİNİN GÜNCESİ

Prometheus

Haziran 2004 * Sayı 1* Fiyatı 1.000.000 TL

Katiller 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyor!

NATO Zirvesi'ne geçit yok!

İlk sayımızla merhaba...

Sıcak bir merhaba ile başlıyor Emekçinin Güncesi yayın hayatına. Emekçinin Güncesi, kompleksimiz çalışanlarının, yani bizlerin sesi, soluğu olmak için çıktı yola. Ama yalnızca bizim sesimiz olmak için mi? Hayır! Emekçinin Güncesi bizim sesimiz kadar, bütün kamu emekçilerinin, işçilerin, yoksulların, Irak ve Ortadoğu halklarının, haksızlıklara direnenlerin, zulme başkaldıranların, kısacası tüm emekçilerin sesi olacak. Onların sesini taşıyacak bizlere. Onların sesi, bizim de sesimiz aynı zamanda. Peki ne kadar? Gücü ve sayfaları yettiği kadar. Nereye kadar? Yaşadığı, yani yayın hayatını sürdürdüğü sürece.

Emekçinin Güncesi'nin yaşamını sürdürmesi ise tümüyle okurlarının, yani bizlerin çaba ve katkılarına bağlı. O'nun yaşamak için okunmaya, sizlerden gelecek mektup, yazı, şiir, haber gibi katkılara, fikir ve eleştirilerinize ihtiyacı var. Çünkü O, ancak kolektif bir çabanın ürünü olarak varlığını sürdürebilir. Sağlayacağınız en küçük katkı bile, O'nun bir nefes almasını sağlayacak, katkılarınız büyüdükçe gelişip serpilecektir.

Emekçinin Güncesi, kamu hizmet alanının ve hizmet kurumlarının tasfiyesinin gündemde olduğu, 'medeniyet' adına modern silahlarla donanmış barbarların Ortadoğu coğrafyasını istila ettiği ve yağmaladığı, ülkemizin istilacıların yanında komşu halklara karşı savaşa sürüklenmek istendiği, büyük medya tekelleri ve propaganda aygıtlarıyla tüm bu yaşananların "reform", "özgürlük" gibi söylemlerin arkasına gizlendiği, 'Pop Star'ların, toz pembe söylemlerin, sahte vaat ve gülücüklerin, ardı arkası kesilmeyen yalanların gözlerimizi, kulaklarımızı ve beyinlerimizi esir aldığı bir dönemde yayın hayatına atılıyor. Tüm bu zorluklar altında yaşama savaşına başlıyor. Ama zorluklar ne kadar büyük olursa olsun, Filistinli bir çocuğun elindeki son taşa, yüreğindeki son kıpırtıya kadar direnmesi gibi, Emekçinin Güncesi de son sözüne, yüreğindeki son kıpırtıya kadar yaşama savaşına devam edecektir. İnatla ve sabırla...

Emekçinin Güncesi her sayısında ikinci bir isimle çıkacak okurun karşısına. Bu ikinci isim, o sayının simgesi olacak aynı zamanda. Bültenin bir sayfası bu isimle ilişkilendirilecek.

Bir sonraki sayımız için sizlerden görüş, öneri, eleştiri, yazı, makale, şiir, haber, karikatür, mektup gibi katkılarınızı bekliyoruz.

Bir sonraki sayımızda buluşmak dileğiyle, hoşça kalın...

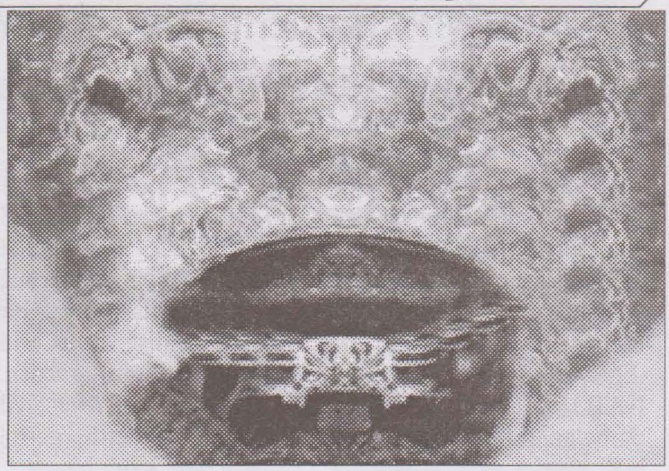
Emekçinin Güncesi * Sayı: 1 * Haziran 2004 * Fiyatı: 1.000.000 TL * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN * EKSEN Yayıncılık Merkez Büro: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39 * Baskı : Özdemir Matbaacılık İSTANBUL

Aydınlık bir dünya için Prometheus'un ateşiyle...

Dünyamız, bize ne kadar aydınlık görünürse görünsün, zifiri bir karanlık içerisinde yüzmeye devam ediyor. Birileri bu karanlığın üzerini örtme telaşı içerisinde, yeni sloganlar, yeni kavramlar üretiyor. "Yeni dünya", "global dünya", "adil düzen", "özgürlük", "büyük Ortadoğu", "reform" ve daha niceleri. Göz kamaştıran bu yaldızlı sloganlar, bilinçlerimize kazınıyor, gözlerimizi esir alıyor. Yaldızlara bakmaktan, gerideki o büyük karanlığı göremiyoruz. Ağaca bakmaktan, ormanı görememek gibi.

Oysa insanlığın ezici bir çoğunluğu, tam bir karanlık içerisinde yaşıyor. İnsanlığın yarısı günde 2 dolarla yaşamaya çalışıyor, 1.3 milyar kişi günde ancak 1 dolar harcayabiliyor, 1 milyar insan ise tam bir açlık içerisinde kıvranıyor. Dünyada 128 adam, yani bir vergi dairesinde çalışanların sayısından daha az sayıda insan, tam 48 ülkenin geliri kadar bir geliri elinde bulunduruyor. İşsizlik her geçen gün daha da büyüyor. Her köşe başında dilenciler, ekmek parası isteyenler önümüzü kesiyor. Savaşlardan, ilaçsızlıktan, açlıktan ölen yetişkin ve çocukların sayısı katlanarak artıyor. İnsanlık geleceğe ait umutlarını yitiriyor. Yarın neler olacağını kestiremiyor.

Gözümüzü ve kulağımızı yaldızlı sloganlardan çevirdiğimizde, işte dünyamızın bu karanlık yüzü açığa çıkıyor. Peki ama bu karanlık niye? Buğday var, ekmek var, makine var ve hepsinden önemlisi insan var! Zifiri bir karanlık var, çünkü dünyayı insan değil, piyasa yönetiyor. Her şey bir doğa yasası gibi, piyasanın yasalarına uygun olarak işliyor. Her şey piyasanın ihtiyaçlarına bağlanmış durumda. Oysa piyasada insana ait hiçbir şey yoktur. Piyasada insan ancak parası olduğu sürece bir değere sahip olabiliyor. Bir "insan" olarak değil, bir ***"pazar unsuru"*** olarak! Örneğin bir dükkan sahibi açısından siz bir ***"müşteri"*** olarak değerlisiniz. Eğer paranızı alış-veriş yapma konusunda eğitilmiş bir maymuna verirseniz, dükkan sahibinden bir ***'müşteri'*** olarak sizinle aynı değeri görecektir.

Afrika toprakları, dünyanın emperyalist efendileri için yalnızca yer altı zenginlikleriyle bir değer taşıyor, üstünde yaşayanların ise herhangi bir değeri bulunmuyor. Ortadoğu, Amerikan tekelleri için yalnızca petrolü nedeniyle bir değer taşıyor, Ortadoğu halklarının katledilmesinin, zulüm ve işkenceden geçirilmesinin Amerikan tekelleri için hiçbir önemi bulunmuyor.

Fakat insanlık bu karanlığa mahkum değil! Irak halkının direnişi, insanlığın, bir avuç asalağın karanlıklar saltanatı karşısında çaresiz olmadığını gösteriyor. Irak halkı, yeni çağın Zeus'larına onurlu bir direnişle karşı koyuyor, karanlığı Prometheus'un ateşiyle yarıyor. Karanlıklar içerisinde kendi yolunu aydınlatıyor; bu aydınlık kan emici vampirleri kavuruyor!

Dünyayı ve insanlığı bu zifiri karanlığa mahkum eden yeni çağın Zeus'ları, 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyorlar. Ortadoğu'yu paylaşmak, ülkemiz gençlerini Irak halkının üzerine sürmek, Irak'ta ***yırtılan karanlığa yama vurmak*** için geliyorlar. Çünkü kan emici vampirlerin en büyük korkusudur aydınlık! Bize düşen ise karanlığın sahiplerinin, ülkemizi ve dünyayı daha fazla karanlığa gömmelerine izin vermemek, Prometheus'un ateşiyle İstanbul sokaklarını aydınlatmaktır.

PROMETHEUS

Yunan mitolojisinde Titanlar'dan biri, İapetos'un oğlu. Yunan mitolojik tanrısı Zeus, insanlardan ateşi esirger ve tanrılar ateşin kullanımını kendi tekellerine alırlar. Prometheus ateşi Zeus'tan çalar ve içi boş bir sopanın içerisinde insanlara getirir. Bunun üzerine Prometheus cezalandırılır ve Kafkas Dağı'na zincirlenir. Ekhidna ve Typhon'dan doğma bir kartal, yüzyıllar boyunca her gün Prometheus'un hep yenilenen karaciğerini yemektedir. Herakles kartalı öldürerek bu işkenceye son verir. Prometheus'un ateşi, yüzyıllardır, insanlığın elinde yanan bir meşale olmayı sürdürüyor.

Dünya halklarının ve emekçilerin düşmanı NATO defol!

Yeni katliamlara dur demek için;

NATO Zirve'sine geçit vermeyelim!

Emperyalist dünya sisteminin jandarması NATO, 28 Haziran'da İstanbul'da toplanıyor. NATO, emperyalist dünya sisteminin ABD öncülüğünde, dünya halklarına, yoksullara, işçi ve emekçilere karşı kurmuş olduğu bir terör ve savaş aygıtıdır. NATO, emperyalist devletlerin diğer ülke ve halkları sömürgeleştirmesinin aracıdır. NATO, kirli bir savaş örgütüdür. NATO, askeri ve sivil darbeler tezgahlayan, etnik ve dini temellerde gerici kışkırtmalar ve ayaklanmalar örgütleyen eli kanlı bir savaş aygıtıdır. NATO, IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi emperyalist mali kuruluşların silahlı koludur. Sermayeye ve kapitalist tekellere sömürü güvencesidir.

Eli kanlı katiller sürüsü, savaş aygıtı NATO'nun önüne yeni görevler koymak için 28 Haziran'da İstanbul'a geliyorlar. NATO Zirvesi'nin gündeminde Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), NATO ordusunun Irak'a sürülmesi ve Türkiye'nin NATO şemsiyesi altında savaşa girdirilmesi var.

Balkanlaştırılmış Ortadoğu Projesi: BOP

NATO Zirvesi'nin gündemlerinden ilkini Büyük Ortadoğu Projesi oluşturuyor. BOP'un özünü ise Ortadoğu topraklarının Balkanlaştırılması, yani parçalanarak emperyalist devletler arasında paylaştırılması oluşturuyor. ABD başlangıçta Irak zenginliklerine en yakın uşağı İngiltere ile birlikte el koymayı amaçlıyordu. ABD'nin bu bencil niyetleri diğer Avrupa devletlerinden tepki almış, Almanya ve Fransa ABD'ye karşı çıkmıştı. Fakat ABD, dünyanın tek hakimi olduğunu kanıtlamak istercesine Birleşmiş Milletler ya da NATO şemsiyesi aramadan, müttefik güçleriyle birlikte Irak üzerine bombalar yağdırmaya başladı. Ama Irak halkı, dünyanın hakim gücü ABD için öyle kolayından yenilir bir lokma olmadığını kanıtladı. Şimdi ABD saplandığı bataktan kurtulmak için çırpınıyor. Irak'ta burnu sürtünen ABD, Avrupa emperyalistlerinin önüne daha fazla kemik atarak NATO'yu Irak ve Ortadoğu ülkeleri üzerine sürmeyi amaçlıyor. İşte BOP, Ortadoğu'yu emperyalistler arasında paylaşma, Balkanlaştırma projesidir. Emperyalistler bu amaçlarına ulaşmak için bölgede yeni işbirlikçiler edinecekler, halklar arasına düşmanlık tohumları ekecekler ve Ortadoğu'nun sınırlarını yeniden çizecekler. Burada amaçlanan yalnızca Irak'ı değil, bütün Ortadoğu'yu paylaşmaktır. NATO'nun Irak'a girdirilmesinin ardından, sıra yeni ülkelere gelecek. ABD parlamentosuna sunulan çerçeve yasasında, BOP'un 32 ülkeyi kapsadığı belirtilmektedir. Yani ABD'nin Balkanlaştırma projesinde 32 ülke bulunuyor. Bu ülkeler ya kendiliğinden topraklarını emperyalist devletlere açacaklar, ya da olmuyorsa karşılarında NATO'nun savaş aygıtını bulacaklar! İşte Ortadoğu halklarına daha fazla acı, daha fazla kan ve gözyaşı yaşatacak olan bu proje İstanbul Zirvesi'nde onaylanacak!

Savaşın köprü ülkesi: Türkiye

Dünyanın efendileri yalnızca NATO'yu Ortadoğu halklarının üzerine sürmeye gelmiyorlar. Aynı zamanda ülkemizi de bu savaşın merkez üssü haline getirmek ve gençlerimizi komşu halkların üzerine sürmek için geliyorlar. Onları ağırlayanlar ise, ABD'nin kendilerine bu rolü biçmesinden gurur duyuyorlar. ABD parlamentosuna sunulan çerçeve yasasında Türkiye, Büyük Ortadoğu Projesi'nin köprü ülkesi olarak tanımlanıyor. Bu, ülkemizin üç yanı denizlerle çevrili bir savaş üssü haline getirilmesi ve komşu ülkelerin üzerine sürülmesi anlamına geliyor. ABD'nin "stratejik ortakları" ise kendilerine verilen görevleri layıkıyla yerine getirmeye hazırlanıyorlar. Başından beri BM ya da NATO şemsiyesi isteyen ABD işbirlikçileri, NATO Zirvesi ile bu amaçlarına ulaşmış olacak! Daha şimdiden BOP'a destek açıklamaları gelmeye başladı bile. ABD'nin savaş pazarlıklarında kan parası olarak öne sürdüğü 8,5 milyar dolarlık kredi yeniden gündemde. ABD'nin Afganistan'a 3 helikopter ve askeri personel isteği kabul edildi bile! Sırada ise yeni üs ve limanların açılması var!

Kamu emekçileri;

Bir yandan adım adım ülkemiz savaşın içerisine sürülüyor, diğer yandan da Ortadoğu halklarını boğazlamak için planlar yapılıyor. Ülkemizin mazlum halklar üzerine sürülmesine, Ortadoğu halklarının katliamlardan geçirilmesine dur demek için İstanbul'u NATO'ya dar etmeliyiz.

Çünkü savaş, ölüm demektir.

Çünkü savaş, daha fazla açlık ve daha fazla yoksulluk demektir

Çünkü savaş kan ve gözyaşıdır

Çünkü bu savaş haksız, gerici ve kirli bir savaştır.

Bu savaşı ve NATO'nun büyük ordusunu yalnızca işçilerin, emekçilerin ve halkların dayanışması durdurabilir. Emperyalist efendilerin, ülkemizi savaşa sokmak isteyen kan tüccarlarının karşısında durmak, Irak ve Filistin halklarıyla dayanışmayı yükseltmek için 28 Haziran'da alanları dolduralım, NATO Zirvesi'ne geçit vermeyelim.

✔ Emperyalist terör ve savaş aygıtı NATO dağıtılsın!

✔ Tüm ABD ve NATO üslerine el konsun!

✔ NATO ve NATO'cular Türkiye'den, Türkiye NATO'dan çıksın!

✔ Irak ve Filistin'deki işgallere son verilsin!

✔ Büyük Ortadoğu Projesi'ne hayır!

✔ 28 Haziran'da alanlara!

Kirli savaş ve terör aygıtı: NATO

NATO'nun kuruluşu

İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Hitler faşizmini bozguna uğratan SSCB büyük bir prestij kazanmıştı. Savaşın ancak son yıllarında harekete geçen ABD ise savaş sonrasında kapitalist dünyanın hakimiyetini eline geçirmişti. Savaşta SSCB nüfusunun yaklaşık yüzde 10'unu, yani 20 milyon yurttaşını kaybetmiş, ABD ise yalnızca 300 bin kayıp vermişti. Sosyalizm tehlikesi karşısında harekete geçen ABD öncülüğünde, 1949 yılında SSCB'ye karşı NATO'nun kuruluşu ilan edildi. SSCB'nin varlığı dünya barışı için bir tehlike olarak gösteriliyordu. Bu nedenle de NATO'ya dünya barışının koruculuğu misyonu yükleniyordu.

SSCB'nin çözülüşü ve "yeni dünya düzeni"

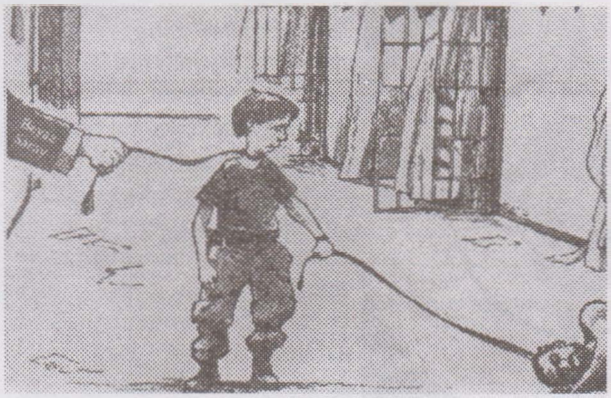
Barış için tehdit olarak gösterilen SSCB'nin çözülüşü ile birlikte, artık savaşların olmadığı yeni bir dünyanın kurulduğu ilan edildi. Oysa SSCB'nin çözülüşü, sosyalizmin varlığı koşullarında birbirleriyle iyi geçinmek zorunda kalan emperyalist sömürücü devletler arasında kıyasıya bir rekabetin önünü açtı. Daha sosyalizmin yenilgisinin şafağında, 1991 yılında, Körfez Savaşı patlak verdi. Sömürgeci devletlerin gözleri enerji kaynaklarına dikilmişti. Ortadoğu'ya, Balkanlara, Afrika'ya, Kafkasya'ya sayısız müdahaleler gerçekleştirildi. Bu yeni durum *"medeniyetler savaşı"* olarak ilan edildi.

NATO'nun yeni misyonu

NATO başlangıcından itibaren "özgürlük ve demokrasi" getirme vaadiyle emperyalist güçlerin kendi egemenlik anlayışlarını dünya halklarına dayatmasını ve uluslararası kapitalist şirketlere güvenle sömürebilecekleri pazar alanları açmayı görev edindi. Bu amaca ulaşabilmek için Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ve İMF ile eşgüdüm içinde sermayenin silahlı kolu olarak çalışmış, bölgesel etnik, dini çatışmaları körüklemiştir. *"Barışa hizmet!"* amacıyla kurulduğu söylenen işte bu zalim ve barbar yapı, kurulduğu günden bu yana doğrudan ya da dolaylı olarak sayısız katliam, soykırım, cinayet ve darbeye imza atmış, kendi uluslararası hukuklarını yok sayan müdahalelere ve yasadışı çete örgütlenmelerine de girişmiştir. Soğuk savaş döneminde Gladio, Özel Harp Dairesi gibi karşı hareket gruplanmaları ve bunların eylemleri bilinen örneklerdir.

Sovyetler Birliği'nin 1990' da çözülmesi ve Varşova Paktının dağılmasından sonra NATO'nun var olma nedeni kalmaması gerekirken, NATO'nun düşman konsepti değiştirildi. NATO Genel Sekreteri Willy Claes *"İslam fundamentalizmi, komünizmden daha tehlikeli"* diyerek hedefi tarif etmiş olsa da, aslında hedefin emekçiler ve direnen halklar olduğu geçen yıllar içinde somutlandı. Körfez Savaşı'ndan itibaren halkı müslüman olan coğrafyalarda yoğunlaşan saldırılar 11 Eylül'den sonra daha bir hız kazanarak devam etti. Bu saldırıların bu coğrafyalara yönelmesinin gerisinde ise, zengin enerji kaynaklarına sahip olmaları bulunuyordu. 160 dolarla yeryüzünde kişi başına düşen milli hasılası en düşük ülke sayılabilecek olan Afganistan, ABD'ye *"saldırmış!"*, NATO tarihinde ilk kez meşhur 5. madde işletilmiş, üye ülkeler efendilerine yapılmış *"saldırıyı!"* kendilerine yapılmış sayarak karşılıksız koymamışlardır. Afganistan çöllerinde binlerce kişiyi özel kuvvetlerine infaz ettirmiş, yerli işbirlikçi feodal yapıların yardımıyla yaptıkları katliam ve cinayetlerini Cenk Kalesi gibi yerlerde canlı yayında göstermekten de çekinmemişlerdir. ABD'nin Afganistan'da pervasızlaşarak Irak'a yönelmesi ile NATO üyesi ülkeler arasında çatlaklar oluşmaya başladı. Kuşkusuz bu savaşa tepki gösteren ülkelerin (Fransa, Almanya vb.) Ortadoğu'ya yönelik emperyalist çıkarları vardı. Irak işgalini NATO çerçevesine oturtmayan ABD bunun yerine İngiltere, İspanya gibi ülkelerle yeni bir koalisyon gerçekleştirmişti. Irak halkının direnişi karşısında çıkmaza giren ABD'nin, işgale çıkarları nedeniyle karşı duran diğer ülkeleri bu sürece dahil etmesi bir zorunluluk haline gelmiştir. Ayrıca koalisyon güçleri arasında çatırdamaların başlaması, bunu daha bir yakıcı hale getirmiştir. Kuşkusuz diğer emperyalist devletlerin savaşa ortak olmaları, pastadan alacakları paya bağlı. ABD bu anlaşmanın zemini olarak Büyük Ortadoğu Projesi'ni ileri sürmüştür. Bu proje ile ABD, yalnızca Irak'ı değil, tüm Ortadoğu'yu (hatta Ortadoğu dışındaki kimi bölgeleri de) paylaşım masasına sürmüştür. BOP aynı zamanda NATO'nun yeni misyonu olarak tanımlanmaktadır. Zirvede anlaşma sağlanması halinde üye ülkelerin ittifak çatısı altında Irak'a asker göndermeleri gündeme gelebilecek, böylece savaşta yer almayan diğer ülkelerin işgalde yer almaları söz konusu olacak ve aynı zamanda da NATO'nun yeni misyonu tanımlanmış olacak! Bu proje kapsamında Türkiye'ye ise kilit ülke rolü biçiliyor.

İşkence ve Tecavüz tüm kirli ve haksız savaşların gerçek yüzüdür!

Henüz savaş başlamamış, Irak'a ilk bombalar düşmemişti. Gazetelerde ve televizyonlarda ABD'nın teknolojik silahları propaganda ediliyordu. "Hedefini şaşırmayan" akıllı füzeler, hayalet uçakları, modern silahların yüksek vuruş kabiliyeti boy boy boyalı basının sayfalarını işgal ediyordu. İliştirilmiş medya, ABD propagandasında sınır tanımıyordu. Önce propaganda savaşı başlamıştı. Amaçları bu yüksek teknoloji ürünü silahlar karşısında hiçbir halkın direnemeyeceğini kanıtlamak, Irak ve dünya halklarına göz dağı vermekti. ABD'nin zaferine kesin gözüyle bakılıyor, Türkiye ABD'nin arkasında savaşa sürüklenmek isteniyordu. Savaş çığırtkanları "girmezsek Ortadoğu pastasından bize düşmez" diye feryat ediyor, 1 Mart tezkeresinin geçmemesine hiddetleniyorlardı. Öyle ya, ABD'nin akıllı füzeleri karşısında Irak halkı birkaç haftadan fazla direnemez, girmediğimiz bir savaştan da bize pay düşmezdi!

İlk bombalar düştü, akıllı füzeler fırlatıldı. Bağdat'a girildiğinde ise zafer çığlıkları kaplamıştı her yanı. Bağdat'a girdiklerinde ne Saddam vardı ortada, ne de Saddam'ın muhafızları. Çürümüş BASS rejiminin kolay yenilgisi herkesi şaşırtmıştı. Bitti diye düşünüyorlardı. Oysa biten ve yenilen çürümüş BASS rejimiydi. Irak halkının savaşı yeni başlıyordu. Irak halkı onurlu bir direnişle çıktı işgalcilerin karşısına. Her geçen gün büyüyen direniş ABD'ye ve savaş tüccarlarına Viatnam batağını hatırlatıyordu. ABD'nin akılsız paralı askerleri ve akıllı silahları, direnişçiler karşısında tutukluk yapıyordu. ABD emperyalizmi Irak batağına saplandıkça kuduruyor, saldırganlaşıyordu.

ABD savaşın nedenini Irak'ın sahip olduğu nükleer silahlar ve Saddam diktatörlüğüyle açıklıyordu. Irak'ı nükleer silahlardan arındırarak dünyayı büyük tehlikelerden kurtaracak, Saddam'ı devirerek de Irak halkına özgürlük taşıyacaklardı! Irak'ta nükleer silah bulunmadığı bir kez daha açığa çıktı ve bunu kendileri de kabullenmek zorunda kaldılar. BASS rejimi devrildi ve Saddam yakalandı. Ama savaş bitmedi. Çünkü gerçek amaçları dünyanın en zengin petrol yataklarına el koymaktı. Ama silahlar, katliamlar savaşın yanlızca bir yüzüydü. Diğer yüzünde ise işkence ve tecavüz vardı. Tıpkı Viatnam'da olduğu gibi...

Emperyalist savaş ve işgallerin kirli yüzü: işkence ve tecavüz

Ebu Garib hapishanesinde yaşananlar haftalardır dünya kamuoyunun gündeminde. Gündemden düşecek gibi de değil. ABD yetkilileri, fotoğraflar ilk ortaya çıktığında işkencelerin "münferit" olduğunu açıkladılar. Bu, her kapitalist devletin olağan açıklamalarını andırıyordu. Oysa işkence yalnızca savaşlarda değil, olağan dönemlerde de en çok kullanılan bir yöntemdir. Nihayetinde Ebu Garib hapishanesi, ABD'den önce de, Saddam'ın işkence merkezi durumundaydı. Bugün ülkemizde de ortaya çıkan işkenceler devletin resmi ağızlarınca "münferit" olarak tanımlanmaktadır. Fakat işkence tüm kapitalist iktidarların yönetme ve teslim alma araçlarından biridir. Tüm kapitalist ülkelerin kendilerine ait Ebu Garib'leri bulunuyor. ABD emperyalizmi, Irak halkını aşağılayarak, işkence ve tecavüzle teslim almak istemektedir. İşkence ve tecavüz ise yalnızca Ebu Garib'de uygulanmıyor. Tüm esir kamplarında, tüm Irak coğrafyasında uygulanıyor. Yani işkence, tecavüz ve katliamlar bugün Irak halkının yaşamının olağan bir parçası durumunda. Direniş karşısında her geçen gün kudurganlaşan ABD emperyalizmi, işkenceler ve aşağılamalarla sınırlı kalmıyor, düğün evlerini ve halkın kutsal saydığı mekanları da bombalıyor. Fakat büyüyen direniş karşısında ABD'nin Irak'tan çekilmekten başka şansı bulunmuyor. Hangi yönteme başvurursa vursun, direnen Irak halkının derme çatma silahları karşısında, ABD'nin modern silahlarının hükmü yoktur. Tıpkı Viatnam'da olduğu gibi...

İşkence ve tecavüz tüm emperyalist savaşların, tüm kirli ve haksız savaşların gerçek yüzüdür. Tarih bunun kanıtlarıyla dolu. ABD askerleri Vietnamlıların kulaklarını, organlarını kesiyor, tecavüz ve işkenceyi sistematik olarak uyguluyordu. Ama tarih, modern zulüm makinelerinin, işkence ve tecavüzlerin halkları teslim almaya yetmediğinin de kanıtıdır. ABD Vietnam'dan kaçarken gerisinde milyonlarca Vietnamlının cesetini bırakıyor, işkencelerden geçirilen ve tecavüz edilen onbinlerce insan ABD tarihine kara bir leke olarak kazınıyordu. Bu lekeyi temizlemek için onlarca Hollywood filmi çevrildi. Belki de bugün birçoğumuz bu filmler sayesinde, Vietnam'da savaşı ABD'nin kazandığını düşünüyordur. Ama gerçekler inatçıdır. ABD bugün Irak'ta Vietnam sendromunu bir kez daha yaşıyor. Hem de bütün dünya halklarının nefretini üzerinde toplayarak. Anlaşılan o ki, ABD emperyalizmi filmlerdeki zaferlerle avunmak zorunda!

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Ebu Garip Hapishanesi'nden bir kadın tutsağın mektubundan...

"Ben Nur... Size Ebu Garib hapishanesinden yazıyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Yazarken kalem duruyor, ifade etmekte zorlanıyorum. Siz yemek yerken size açlığın ne olduğunu anlatabilir miyim? Siz uyurken uykusuzluğun ne demek olduğunu... Ya da siz giyinikken çıplaklığı anlatabilir miyim?...

İçki içip bize hayvanlar gibi tecavüz ederlerken büyük ızdırap çekiyoruz. Her gün yeniden ölüyoruz. Tecavüze uğruyor, işkence görüyoruz. Giysilerimiz paramparça, karnımız aç. Bizi kurtarmaya kim gelecek? Size veda etmeden önce Allah'tan korkmanızı tavsiye ediyorum. Karnımızda o..... çocuklarının p.çlerini taşıyoruz. Onurlu insanlar... Eğer silahınız varsa bizi, hapishanedekilerle birlikte öldürün. Lütfen bunu yapın. Lütfen..."

Kadınlara tecavüz ediliyor...

Uluslararası İşgal İzleme Örgütü, mahkumların ifadelerine dayanarak tüyler ürpertici açıklamalarda bulundu. Bir kadın tutuklu ifadesinde, hücresinde Amerikan askerlerinin gözetiminde bir Irak polisi tarafından bir günde 17 kez tecavüze uğradığını ve ABD askerlerince 58 saat bilincini kaybetmiş bir biçimde tutulduğunu anlattı.

Tecavüze uğrayan kadınlar intihar ediyor ya da öldürülüyor...

Merkezi Irak'ta bulunan Tutuklular ve Mahkumlar adlı kuruluş ise, Ebu Garib Hapishanesi'nde tecavüze uğrayan kadınların intihar ettiğini açıkladı. ABD askerleri dört çocuk annesi bir kadına, kocasının yanında tecavüz ettiler. Sonrasında ise Iraklı kadın intihar etti. Kuruluşun başkanı Daham El-Mohammed'in Ebu Garib'e götürülen iki kız kardeşinden evli olana, kocasının önünde bir ABD askeri tarafından tecavüz edildi. Serbest bırakılan bir mahkum ise çığlıklar içerisinde hücresinin önünden geçirilen bir kadının, 'Bizi öldürmek için bir yol bulun!' diye bağırdığını ifade etti. Tecavüz olayları tüm aileleri olumsuz etkiliyor ve yıkıyor. Sünni bölgesi El Anbar'da Ebu Garib'den serbest bırakılan üç kadın, ABD askerlerinin tecavüzü sonucu gebe kaldıkları için aileleri tarafından öldürüldü.

ABD işkenceye çözüm buldu...

"İşte ABD'nin işkenceye çözümü: ABD askerlerinin fotoğraf çeken cep telefonu kullanması yasaklandı."

ABD işkenceden değil, işkence fotoğraflarından rahatsız oluyor...

Ebu Garib'ler her yerde....

İşte Uluslararası Af Örgütü'nün 2004 raporu!

Uluslararası Af Örgütü 2004 raporunda, 132 ülkede insanlara güvenlik güçleri, polis ve diğer devlet görevlileri tarafından işkence ve kötü muamele yapıldığını açıkladı. Bu ülkelerden bazıları şunlar:

Angola, Burundi, Çad, Kamerun, Komoros, Kongo Cumhuriyeti, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Ekvator, Afganistan, Bangladeş, Kamboçya, Çin, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Hindistan, Japonya, Endonezya, Laos, Malezya, Maldivler, Moğolistan, Myanmar, Nepal, Pakistan, Filipinler, Singapur, Sri Lanka, Tayvan, Arjantin, Bolivya, Brezilya, Kanada, Şili, Kolombiya, Haiti, Honduras, Jamaika, Meksika, Nikaragua, Peru, Yunanistan, ABD, Uruguay, Venezuela, Ermenistan, Avusturya, Azerbaycan, Belçika, Fransa, Rusya, Gürcistan, Almanya, İtalya, Polonya, Sırbistan ve Karabağ, İspanya, Türkiye, İsrail, Türkmenistan, Cezayir, Mısır, İran, Irak, Suudi Arabistan, Libya, Suriye

Kamu Reformu: kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme sa

Kamu'da tasfiye saldırısını

Hükümetin 'kamu reformu' diye sunduğu saldırı yasalarının ilkini oluşturan Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun geçici ve yürütme maddeleri dışındaki tüm maddeleri TBMM'den geçti. Bu yasayı ise "Yerel Yönetimler Yasası", "Personel Rejimi Yasası", "Belediyeler ve İl Özel İdareleri Kanunu" gibi, her biri kamusal hizmet alanının tasfiyesini-ticarileştirilmesini amaçlayan diğer yasalar izleyecek.

Reform'un sözlük anlamı "düzeltme, iyileştirme"dir. Hükümetin 'reform' diye sunduğu yasaların gerçek bir reform olup olmadığını, bu yasaların neyi amaçladığını anlamak için öncelikle onun hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığını kavramak gerekir. Hiçbir şey kendisini ortaya çıkartan koşullardan bağımsız olmadığına göre, kamu reformu yasalarının kendilerinden çok, onu ortaya çıkartan koşul ve ihtiyaçlara bakmak konuyu daha anlaşılır kılacaktır. Bu yapıldığında 'kamu reformu' denilen yasaların gerçek amaçları da ortaya çıkacaktır.

Kapitalizmin pazar krizi ve liberal saldırılar

Kapitalist dünya ekonomisi, II. Paylaşım Savaşı ile 1970'li yılların başlarına kadar baş döndürücü bir büyüme dönemi yaşamıştı. ABD dışındaki tüm emperyalist ülkeler II. Dünya Savaşı'ndan ya yenik ve yıkık (Almanya, Japonya, İtalya), ya da galip olsalar bile yıkık ve güçsüz (İngiltere ve Fransa) çıkmışlardı. Kapitalist dünya sistemi "büyük depresyon" olarak adlandırılan 1929-33 bunalımından ancak II. Paylaşım Savaşı sonucunda çıkabilmiştir. Bu savaşın sonunda ABD, dünya emperyalist sisteminin tek hakim gücü olarak çıkmış, yıkık Avrupa devletlerinin yeniden inşası dünya kapitalizminin önüne yeni pazar alanları açmıştır. Bu savaş aynı zamanda kapitalist ekonomide köklü değişikliklerin önünü açmış, savaşın ağır yıkıntılarını yaşayan Avrupa ülkelerinde devlet olanaklarının ekonomik inşanın ihtiyaçları çerçevesinde kullanılması tarihsel bir zorunluluk halini almış ve Keynesçilik olarak adlandırılan "ekonomiye devlet müdahalesi", iktisadi politikanın temeli haline gelmiştir. Dönemin güçlü işçi ve halk hareketlerine sahne olması, bir kısım devlet olanaklarının geniş emekçi yığınların eğitim, sağlık, emeklilik, sosyal güvenlik gibi ihtiyaçlarının karşılanması yönünde kullanılması zorunluluğunu gündeme getirmiş, "sosyal devlet" kavramı literatürdeki yerini almıştır.

Akbaba ziyafet çekmek için Afrika'lı çocuğun ölmesini bekliyor!

Kamu Reformu, insan yaşamına ait her şeyi, eğitimi, sağlığı, sosyal güvenliği piyasaya açarak gözünü kâr hırsı bürümüş Akbabaların sofrasına sunuyor.

1945-70 yılları arasında dünya kapitalizminin baş döndürücü bir büyüme ve genişleme dönemi yaşadığını söylemiştik. Fakat bu büyüme eşitsiz bir şekilde gerçekleşmiş, ülkeler arasındaki iktisadi uçurumlar da büyümüştür. Bu aynı dönemde sermayenin tekelleşmesi de korkunç boyutlara ulaşmıştır. 1950'lerde ABD'de, '60'larda Avrupa'da ve nihayet '70'lerde ise Japonya'da pek çok uluslararası tekel oluşmuş, tekelciliğin bu denli boyutlanması kâr oranlarının düşüşünü, pazar ve nüfuz alanları vb. sorunların artışını beraberinde getirmiştir. Bunun sonucunda '70'li yılların başında dünya kapitalist ekonomisi, etkileri bugüne kadar süren ve hâlâ aşılamayan derin bir bunalımın içine sürüklenmiştir. Büyüme oranları gerilemiş, yatırımlar ve kapasite kullanım oranları düşmüş, işsizlik ve enflasyon birlikte artış göstermiştir.

"Büyük bunalım" olarak nitelendirilen ve ancak 1929-33 bunalımı ile kıyaslanabilen '70 bunalımı sonucunda, pazar ve nüfuz alanları üzerinden sürdürülen rekabet daha da şiddetlendi. Bu bunalım kapitalist dünya ekonomisinde liberal iktisadi politikanın hakim olduğu yeni bir dönemin habercisi oldu. Daha II. Dünya Savaşı'nın bitiminde devletleri ekonomik yaşama müdahale etmeye çağıranlar, bu yeni dönemde Keynesçiliği ve devletin ekonomik yaşama müdahalesini krizin nedeni olarak gösteriyorlar, "devlet ekonomiden elini çeksin" diye feryat figan ediyorlardı. Oysa kriz daha öncekilerinde olduğu gibi kapitalizmin yapısal özelliklerinden ileri geliyor, sermayenin merkezileşmesinin ve tekellerin elinde toplanmasının ürünü olarak ortaya çıkıyordu. Krizin aşılması ise yeni pazar alanlarının yaratılmasına bağlıydı. Bunun için bağımlı ülkelerin iç pazarlarının uluslararası sermayenin sofrasına sunulması, eğitim, sağlık, sosyal güvenlik gibi emekçilerin en yaşamsal ihtiyaçlarının piyasaya açılması gerekiyordu. Ne var ki, sosyalizmin varlığı koşullarında bu amaca her yönüyle ulaşmak olanaklı değildi. Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun çöküşü ile bir yandan kapitalizme yeni pazar alanları açılmış oldu, diğer

dırısı-1

n uluslararası dayanakları

yandan da emekçilerin sosyal kazanımlarının gasp edilmesinin olanakları açığa çıktı. Gümrük Birliği, Serbest Ticaret Anlaşmaları, IMF ve DB programları vb. aracılığıyla bağımlı ülkelerin iç pazarları emperyalist tekellerin ve onların yerli işbirlikçisi durumundaki tekelci sermayenin sofrasına sunuldu, "emeğin serbestleştirilmesi" adı altında özelleştirmeler, sosyal hakların tırpanlanması vb. yoluyla bu ülkeler ucuz işgücü deposu haline getirildi.

Yukarıdaki kısa açıklamalardan da anlaşılacağı gibi, liberal politikalar tümüyle sermayenin pazar ihtiyacının ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Bu politikalar bağımlı ülkelerde ulusal sanayinin çöküşü, gelir dağılımındaki uçurumun derinleşmesi, ardı arkası kesilmeyen iktisadi krizler vb. sonuçlara yol açarken, uluslararası ve ulusal tekelci sermayenin kârlarının büyümesi sonucunu doğurmaktadır. Kamu Reformu olarak sunulan ve kamusal hizmet alanlarının ticarileştirilmesini amaçlayan yasalar, işte bu liberal politikaların bir parçasını oluşturmaktadır. Bu açıdan kamusal hizmet alanlarının özelleştirilmesi, bugüne kadarki diğer özelleştirme uygulamalarının devamı niteliği taşımaktadır.

Bir kölelik anlaşması olarak GATS

Kamu reformunun dayanağı durumunda bulunan uluslararası anlaşmalar incelendiğinde, reform diye nitelendirilen saldırı programlarının ne getirip, ne götürdüğü konusunda herkes net bir fikre kavuşacaktır. Uluslararası sermayenin önündeki engellerin kaldırılması, günümüz iktisadının temel amacı durumundadır. Bu nedenle de, iktisadi alanda gerçekleşen hemen her anlaşma bu amaca yönelmiştir. Gümrük Birliği, serbest ticaret anlaşmaları, MAI (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması), MIGA (Çok Taraflı Yatırım Anlaşmalarını Garantileme Ajansı) gibi anlaşmalar, IMF-DB programları, kredi anlaşmaları vb. ilişkilerin tümü bu amaca yöneliktir. Kamusal hizmet alanının tasfiyesine ilişkin en kapsamlı anlaşma ise Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS)'dır.

GATS, 1 Ocak 1995'te kurulan ve yürürlüğe giren Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ)'nün bünyesinde yürütülen bir anlaşmadır. Türkiye kurucu üye olarak DTÖ'nün içerisinde yer almış, DTÖ üyeliği 26 Mart 1995 tarihinde yürürlüğe girmiştir. Bu tarihten itibaren Türkiye GATS'ın emrettiklerini yerine getirmekle yükümlü olmuştur.

GATS, hizmet ticaretinin serbestleştirilmesini ve hizmet kurumlarının piyasaya açılmasını amaç edinen kapsamlı bir hizmet ticareti anlaşmasıdır. Bu anlaşma ile ülkelerin hizmet sektörü uluslararası ve yerli tekellerin pazarı haline getirilmektedir. GATS'ın sektörel sınıflandırma kapsamında belirlediği 155 faaliyet alanı, 'serbestleştirme' kapsamında yer almaktadır. Türkiye 155 faaliyet alanından 72'sini serbestleştirmeyi taahhüt etmiştir. Taahhüt listesinde yer almayan faaliyet alanlarının ise büyük çoğunluğunun Türkiye'de zaten uygulama alanı bulunmuyor. Türkiye'nin taahhütlerinin oranı %46,6'dır. Oysa gelişmekte olan ülkeler ortalaması %18'dir. Türkiye'nin piyasaya açmayı taahhüt ettiği sektörler şunlardır:

1- Mesleki hizmetler
a- Uzmanlık gerektiren hizmetler
b- Bilgisayar ve ilgili hizmetler
c- Diğer mesleki hizmetler
2- Haberleşme hizmetleri
a- Posta hizmetleri
b- Kurye hizmetleri
c- Telekomünikasyon hizmetleri
3- Müteahhitlik ve ilgili mühendislik-mimarlık hizmetleri
4- Eğitim hizmetleri
a- İlk, orta ve diğer öğrenim hizmetleri
b- Yüksek öğretim hizmetleri
5- Çevre hizmetleri
a- Kanalizasyon hizmetleri
b- Çöplerin kaldırılması hizmetleri
c- Sağlık-çevre ve benzeri hizmetler
6- Mali hizmetler
a- Sigortacılık ve sigortacılık ile ilgili hizmetler
b- Bankacılık ve diğer mali hizmetler
7- Sağlık ile ilgili ve diğer sosyal hizmetler
a- Hastane hizmetleri
8- Turizm ve seyahat hizmetleri
a- Oteller ve lokantalar
b- Seyahat acenteleri ve tur operatörü hizmetleri
9-Ulaştırma hizmetleri
a- Deniz taşımacılığı hizmetleri
b- Hava taşımacılığı hizmetleri
c- Demiryolu taşımacılığı hizmetleri
d- Kara taşımacılığı hizmetleri

Görüldüğü gibi Türkiye eğitimden sağlığa, ulaşımdan haberleşmeye kadar tüm temel kamu hizmet alanlarını piyasaya açacağını taahhüt etmiştir. GATS çalışmaları 2004 yılı sonuna kadar tamamlanacak ve anlaşma 1 Ocak 2005 yılında yürürlüğe girecek. Yani Türkiye 1 Ocak 2005 yılına kadar taahhütlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Peki piyasalaştırma ne anlama gelmektedir? Piyasaya açmak denince ilk akla gelmesi gereken özelleştirmeler olmalıdır. GATS anlaşmasıyla Türkiye, yukarıda sayılan temel hizmetleri özelleştireceğini ya da hizmet üretimini piyasa koşullarında, yani paralı olarak yerine getireceğini taahhüt etmiştir. İşte bize "kamu reformu" diye sunulan yasalar tümüyle bu amaca yönelmiştir.

(Devam edecek...)

Hukuksuzluk kılık değiştirdi!

Hafta Sonu "danışma memurluğu" kalktı (mı)?

İstanbul Defterdarlığı Personel Müdürlüğü'nün 19.01.2001/1095 sayılı yazısı ile dairelerimizde 24 saat esasına göre "nöbetçi memurluk" uygulaması başlatılmıştı. İstanbul 4. İdare Mahkemesi E:2001/175 K:2003/865 sayılı kararı ile söz konusu uygulama hakkında iptal kararı almış, Personel Müdürlüğü ise 29.08.2003 tarih 28620 sayılı yazısı ile mahkeme kararına dayanarak 31.08.2003 tarihinden itibaren "nöbetçi memurluk" uygulamasının kaldırılmasını istemişti. Bu yazı sonrasında "nöbetçi memurluk" kaldırıldı. Fakat bazı vergi daireleri bu hukuksuz uygulamanın yerine, "danışma memurluğu" adı altında 8 saat esasına dayanan başka bir hukuksuz uygulamayı koydular. Ama Erenköy, Küçükyalı, Kozyatağı ve Anadolu Kurumlar vergi daireleri, diğer tüm dairelere taş çıkarırcasına, uygulamayı hafta sonları ve tatil günlerini de kapsayacak bir şekilde hayata geçirdiler

Büro Emekçileri Sendikası Erenköy Vergi Dairesi İşyeri Temsilcisi Taylan Özgür Tekmil, "Danışma Memurluğu" adı altındaki bu uygulamanın hiçbir hukuki dayanağının bulunmaması, vergi daireleri amirlerinin böyle bir uygulama getirme yetkisi bulunmaması gibi nedenlerle Ocak ayında bu uygulamaya karşı çıkarak nöbet çizelgesini imzalamamış ve hakkında disiplin soruşturması açılarak "uyarma" cezası ile cezalandırılmıştı. İl Disiplin Kurulu'na itiraz eden Tekmil'in cezası, İstanbul Valisi Muammer Güler'in imzasıyla kaldırıldı. İl İdare Kurulu Müdürlüğü'nün gerekçesinde *"Erenköy Vergi Dairesi Müdürlüğü Memuru Taylan Özgür TEKMİL'e isnad edilen suçla ilgili olarak İstanbul 4. İdare Mahkemesince verilen 30.06.2003 tarih ve E.2001/175,K.2003/865 sayılı 'işlemin iptaline' karar verildiğinden"* deniliyordu. Bu karar, **'danışma memurluğu'** adı altında yürütülen uygulamanın hiçbir hukuki dayanağının bulunmadığı, böyle bir uygulamanın yürütülemeyeceği ve görevi kabul etmeyen memura herhangi bir ceza verilemeyeceği anlamına geliyordu. Büro Emekçileri Sendikası (BES) 3 No'lu Şube, kompleksimizdeki dairelere yazı yazdı ve İl İdare Kurulu Müdürlüğü'nün kararına dayanarak bu uygulamanın kaldırılmasını istedi. Aynı yazıda, kaldırılmadığı takdirde yasal hakların saklı tutulduğu belirtiliyordu. Fakat vergi daireleri bir süre daha uygulamayı devam ettirdiler ve sendikanın yazısına da cevap vermediler. Fakat bu uygulamayı bu biçimiyle yürütemeyecekleri de açıktı. Sonunda danışma memurluğu uygulaması yalnızca hafta içi mesai saatleriyle sınırlandırıldı. Zaten bizlerin talebi de bu yöndeydi.

Hukuksuzluk üzerine hukuksuzluk!

Danışma Memurluğu adı altındaki uygulamanın hafta sonları ve tatil günlerinde de yürütülmesinin tek nedeni bekçi açığıydı. Daireler binalara bekçi talep etmek yerine, bu açığı daire personeli ile kapatıyorlardı. Ama adına "bekçilik" değil, "danışma memurluğu" diyorlardı. Hafta sonu uygulaması kaldırılmış görünse de, aslında yapılan, yeni bir hukuksuzluk örneği göstererek, uygulamanın hizmetli kadrosundaki arkadaşlarımızın sırtına yıkılması oldu. Bu arkadaşlarımız bu görevi kabul etmek zorunda değiller. Çünkü hizmetli kadrosundaki arkadaşlarımızın görevi "bekçilik" değil!

Diğer bir hukuksuzluk ise cezası kaldırılan sendika temsilcisi arkadaşımızın, sendikanın uygulamanın kaldırılmasına ilişkin yazısının dairelerin eline ulaşmasından bir gün sonra Galata Vergi Dairesi'ne sürülmesi oldu. Cezanın kaldırılmasına olur veren vali, bu kararın üzerinden henüz bir ay geçmişken aynı kişinin "sürgün" edilmesine de olur verdi! Arkadaşımızın İstanbul Valiliği'ne açtığı dava sürüyor.

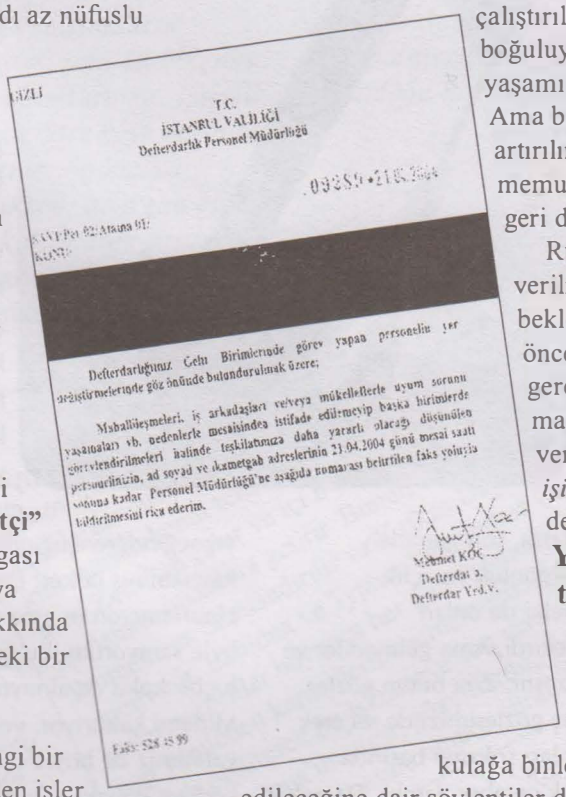
Her ne kadar bir arkadaşımızın sürgününe yol açsa da, uzun bir çabanın sonunda kısmi bir kazanım elde edilmiş oldu. Yaşadıklarımız bize, her türlü keyfi uygulamanın önüne geçmenin tek yolunun, inatla karşı durmak olduğunu öğretti. Keyfiliklere karşı ne kadar örgütlü karşı koyarsak, ödediğimiz bedel o kadar küçük olacaktır. Eğer bu uygulamaya daha örgütlü karşı koyabilseydik, temsilci arkadaşımızı sürgün etme cesaretini kendilerinde bulamayacaklardı.

Personel Müdürlüğü'nden "GİZLİ" sürgün yazısı...

İstanbul Defterdarlığı Personel Müdürlüğü vergi dairelerine 21.04.2004/9289 sayılı **"GİZLİ"** bir yazı göndererek, daire amirlerinden, yerlerinin değiştirilmesini istedikleri personelin listesini göndermelerini istedi.

Yazıda *"Mahallileşmeleri, iş arkadaşları ve/veya mükelleflerle uyum sorunu yaşamaları vb. nedenlerle mesaisinden istifade edilemeyip başka birimlerde görevlendirilmeleri halinde teşkilatımıza daha yararlı olacağı düşünülen personelin, ad soyad ve ikametgah adreslerinin 21.04.2004 günü mesai bitimine kadar"* faks yoluyla bildirilmesi istenmektedir.

'Mahallileşme' ile kastedilenin *"çok sayıda mükellef tarafından tanınma"* anlamına gelmediğini hepimiz biliyoruz. Eğer böyle bir anlam taşısaydı az nüfuslu illerde çalışan maliye emekçilerinin topluca iller arası yerlerinin değiştirilmesi gerekirdi. Ya da evrak kayıt, tahakkuk gibi her gün onlarca mükellef ya da muhasebe elemanıyla yüzyüze olan bölümlerdeki çalışanların sürekli yerlerinin değiştirilmesi gerekirdi. Bu anlamlara gelmediğine göre, geriye *"rüşvet karşılığı iş yapma, ya da karşılıksız olarak ahbapları için hukuksuz işler yapma"* anlamı kalmaktadır. Zaten bunun bu anlamda kullanıldığını hepimiz biliyoruz. Bu durumda bu yazıya istinaden görev yeri değiştirilecek personelin alnına **"rüşvetçi"** ya da **"hukuksuz işlerin adamı"** damgası vurulmuş olmuyor mu? Şimdi bu yazıya göre gönderilecek arkadaşlarımızın hakkında geride kalanlar ne düşünecek acaba? Peki bir insanın böyle işler yaptığına kim karar verecek? **Tabii ki, daire amiri!** Hangi objektif kriterlere dayanılacak? Herhangi bir soruşturma geçirmeden, dahası bu türden işler nedeniyle ceza almadan bir insana böyle bir muamele yapılabilir mi?

GİZLİ

T.C.
İSTANBUL VALİLİĞİ
Defterdarlık Personel Müdürlüğü

.09289-21.04.2004

Defterdarlığınız Gelir Birimlerinde görev yapan personelin yer değiştirmelerinde göz önünde bulundurulmak üzere;

Mahallileşmeleri, iş arkadaşları ve/veya mükelleflerle uyum sorunu yaşamaları vb. nedenlerle mesaisinden istifade edilemeyip başka birimlerde görevlendirilmeleri halinde teşkilatımıza daha yararlı olacağı düşünülen personelinizin, ad soyad ve ikametgah adreslerinin 21.04.2004 günü mesai saati sonuna kadar Personel Müdürlüğü'ne aşağıda numarası belirtilen faks yoluyla bildirilmesini rica ederim.

Mehmet KOÇ
Defterdar a.
Defterdar Yrd.V.

Faks: 528 35 99

Peki bir çalışanın *"iş arkadaşları veya mükelleflerle uyum"*suz olduğuna kim karar verecek? **Tabii ki, yine daire amiri!** Peki bir çalışanın sicilindeki davranış notları düşük değilse, bundan da önemlisi arkadaşlarıyla ve mükelleflerle uyumsuzluk gibi nedenlerle herhangi bir ceza verilmemişse iş arkadaşları ve mükelleflerle uyumsuz olduğu nasıl tespit edilmiş olacak? **Amirin takdiriyle!...** Bu *"amirin takdiri"* her şeye muktedir! Öyle ki, yazıda geçen *"vb. nedenler"*i de amir bulup çıkaracak! Yani amirinizle yaşadığınız en ufak sorun, ya da amirin sizi sevmemesi, gözünüzün üstünde kaşınızın olması örneğin, görev yerinizin değiştirilmesi için yeterli! Peki *'mesaisinden istifade edileme'*yen birinin *'başka birimlerde görevlendirilmeleri halinde teşkilatımıza daha yararlı olacağı'* nereden çıkartılıyor?

Bu **"GİZLİ"** yazı, Personel Müdürlüğü'nün 'persolel'ine nasıl baktığını gösteriyor. Biz maliye emekçileri biliyoruz ki, bize, 'her denileni yapan köleler' gözüyle bakılıyor. Vergi Barışı'dan bugüne köle gibi çalıştırılıyoruz. Yönetmeliklere bile uyulmadan tam işgünü bitecekken "akşam" mesai var deniyor. Bu, Personel Müdürlüğü'nün ve idarenin "çalışana" ne kadar değer verdiğini gösteriyor. Aynı şekilde bir dönemdir vergi daireleri Devlet İstatistik Enstitüsü gibi çalıştırılıyor. İstatistikler içerisinde boğuluyoruz. Çoğumuzun sosyal yaşamı alt üst olmuş durumda. Ama bizim üzerimizdeki iş yükü artırılırken, karşılığında bize "kötü memur" muamelesi yapmaktan da geri durmuyorlar.

Rüşvete ve rüşvetçiliğe son verilmesi hepimizin beklentisidir. Ama bunun için önce yukarıdan başlamak gerektiği de hepimizin malumudur. Rüşvete prim veren ve *"benim memurum işini bilir"* diyen biz alttakiler değiliz!

Yaşanacak sürgünlere tepkisiz kalmayalım!

Bu gizli yazıdan anlaşılıyor ki her an her arkadaşımızın görev yeri değiştirilebilir. Kulaktan kulağa binlerce insanın sürgün edileceğine dair söylentiler dolaşmaktadır. Kimi dairelerde tek tük tayinler gelmeye başladı bile. Fakat yer değiştirmelerin tek bir celsede yapılmayıp, sürece yayılması büyük bir olasılıktır. İstemi dışında görev yeri değiştirilecek arkadaşlarımıza sahip çıkmak, bu gizli sürgün yazısı karşısında tepkimizi göstermek zorundayız. Sendikalarımız da üzerine düşeni yapmalı, tepkinin örgütlenmesinde kendi görevlerini sırtlanmalıdırlar.

Nasıl ki hak gaspları karşısında, taleplerimizin kazanılmasında örgütlü mücadeleden başka çıkar yolumuz yoksa, sürgünler karşısında da örgütlü mücadeleden başka çıkar yolumuz yoktur.

Bugün yalnız bırakan, yarın yalnız kalır...

Azya'nın mektubu: 29 Ağustos 1982

29 Ağustos

Sevgili anne,

11. gün açım. Önümde 11 gündür ilk defa yemek duruyor. Bense yiyemiyorum. Yemem lazım, yemem lazım, yemem... Bana yardım et anne. Yemem lazım.

73 gündür çalışıyor, çatışıyor, yorgunluktan ölüyoruz. İnanmayacaksın ama doğru. 73 gündür buradayız. Günde 2-3 saat uyuyoruz, herhalde. 21-22 saat tetiğe bastıkça onları sokağın dışında tutuyoruz. Çevremde insanlar ölüyor. Vurularak değil, çok az onlar. Açlıktan da değil, en azından şimdilik. Yorgunluktan. Öylesine yükleniyoruz ki bedenlerimize, bazıları kendiliğinden sınırı geçiyor. Bugün sadece 10-15 kiloluk havanı 300 metre bile taşıyamadan yıkıldım. Önce vuruldum sandım. Silah ve patlama sesleri hiç durmuyor biliyor musun? Sonra birileri koluma girdi. Yüzlerini gördüm ama kim olduklarını bilmiyorum. Birilerine benziyorlarsa, son gömülen yoldaşlara benziyorlardı. Zira yorgunluk ve açlık yüzlerindeki ayrımları silmişti, belki de onları tanıyabilmem için gülmeleri gerekirdi. Ama gülmediler ve eminim onlar da beni tanıyamamıştır. Zira bütün gözler zayıflamıştı. Beynimiz, zayıflamış gözlerimizi de seçerek kullanıyordu: Tetiğe bastıkça, onları sokağın başında tuttukça. Çünkü onları vurmazsak çember daralır. Demek ki hala onları vurabiliyoruz.

Kollarıma girenler beni bir duvara yasladı. Kırmızıyı aradım. Yok, üzerimde hiç kırmızı yoktu. 3 yaşımı hatırladım, hala bir çocuk gibi. Öğrendiğim ilk kelimelerdendi kırmızı. Köy bombalandığında tüm feryatlar, cesetler, yıkıntılar unutturulmaya çalışılır çocuklara. Ama her yandaki kan unutturulamaz bir görüntüdür. Sürekli bir kırmızı ufuk. Yıkıntılar unutturulur. Evlerimiz normalde de bir yıkıntı gibidir. Feryatlar unutturulur. O kadar çoktur ki bir süre sonra uğultu halini alır, sonrasında ise o gürültüden başka bir şey anlamazsınız. Feryatlar bu yüzden kolay unutturulur çocuklara. Ama kan tam tersidir. Köyde herşey kahverengi, gri, siyah olduğundan kırmızı unutulmazdır. Hem bombalamadan sonra yüzünüzü nereye dönseniz kırmızı olduğundan birkaç saniye içinde kırmızı gözünüzde büyür, büyür ve her yeri kaplar. Renksizlik içinde bütün çocuklar kırmızıyı kandan öğrenirler. Ve istisnasız hepsi kana kırmızı der bu yüzden. Ama pek azı bunu benim gibi 12-13 yıl sürdürür. Çoğu okuma yazma öğrenirken unutur bunu. Ben ise korudum. Ben 16 yaşında bir çocuğum. Ve kırmızı yok üzerimde. Sadece yorgunluktan yığılmışım. Bir ölüm yoklaması gibi.

Bir an yemeğe baktım. İğrenç gözüküyor. Midem bulanıyor. Gözlerimi kaçırıyorum.

11. gün açım. Bense yiyemiyorum. Yemem lazım, yemem lazım, yemem... 11 Gündür çalışıyor, çatışıyor ve hiçbir şey yemiyoruz. Kemirdiğimiz şeyleri saymıyorum. Kim üstünde bir parça reçine var diye kemirdiğimiz kozalakları "bir şey yediğine" sayabilir ki! Gene de hiç mızmızlanmıyorum. Aslında problem yemeğin iğrençliğinde değil. Kozalaklardan sonra suda kaynatılmış bol et! Evi hatırlıyorum. Et yer miydik biz? Hatırlamıyorum ama yemekler hep güzeldi. Ya da ben öyle sanıyorum. Bu yemekse iğrenç. Daha hiç tatmadım, hiçbir koku da almıyorum. Ama iğrenç buluyorum. Midemi kaldırıyor, yemeyeceğim. Halbuki 11 gün önceki yahnimiz de böyle değildi. Kuşatıldığımız kamptaki son kedi ve köpekleri yemiştik. Köyde hiç kedi hatırlamıyorum. Var mıydı bilmem. Bu yüzden kedileri sever miyim, bunu da bilmiyorum. Ama yedim. Belki de benimki köpekti, bilmem. Çünkü bu siyonistleri engelleyeceksem yemeliydim, yedim. Tadı tuhaftı ya da bana öyle geldi. Ama yedim. Keşke biraz daha kedi olsaydı. Bunu yemek zorunda olmazdım. Yemek zorundayım. Kuzeyden bizimkiler gelene dek. Bizimkiler gelene dek. Geleceklerse tabi...!

Unutmalıyım. Ne olduğunu unutursam o zaman belki midem kalkmaz. Yemek zorundayım.

Tetiğe basıyorum. Yemeği dökmeden, tabağı soluma

alarak ateş ediyorum. Son gördüğüm yoldaş, Sabra, Şatilla, Miye Miye ve Aym-El Hilbe'de de ne kuşatmanın kırılabildiğini ne de kampların düştüğünü söyledi. Öyleyse dayanmalıyız, dayanmalıyım. Hep "yaşamın merkezinde olmak gerekir" derdin. Şimdi çemberin dışı ölüm olduğuna göre kızınla gurur duyuyor olmalısın. Hala mürvetimi göremesen de. Allah nasip ederse onu da görürsün inşallah. Sahi bana bulduğun o sıska çocuğun adı neydi, hani Beyrut'ta eczanesi olan. Hatırlamıyorum, açlık yüzünden olmalı. Ne yapabilirim ki, sevimliydi tamam, ama korkaktı da. Yoo, korkaklığına değil kızgınlığım. Herkes korkar. Ben de Güney'e, buraya, kampa gelmeye karar verirken korkuyordum. Bunu söylediğimde yüzünü hatırlıyorum, bakakalmıştı. Onunla evlenmemek için bir bahane olmadığını anlamıştı. Ama gerçekten niye gitmek istediğimi, korkarken mücadeleyi seçmemi anlayamamıştı. Beni anlamamıştı. Ölümün kol gezdiği Lübnan'da bir Şii'nin Filistin için fedekarlığını anlayamazdı. Devrim ona çok uzaktı. Halbuki buraya sağlıkçı olarak gelmeyi hayal etmesi bile ona aşık olmama yeterdi. O yoklukta iç savaşın ortasında bana kırmızı bir gül bulmuştu. Gülü almak için elimdeki parti bayrağını birkaç saniye onun eline tutuşturmuştum. O zaman farkettim aralarındaki farkı. Gül kırmızıydı, partinin orak-çekicini ise kızıl sarmıştı. Bir yanda ölüm, bir yanda kızıl.

Yemeğe döndüm. İçimdeki ölümü, teslimiyeti, kırmızıyı kovdum. Eti ısırmaya başladım. Sanki canlıymış gibi duran eti. Öyle de sayılabilirdi zaten. Her yanımı yaşam, her yanımı kızıl sar.....

Partisinin notu: Yoldaş Azya çatışmaların durulduğu bir ara yemeğini yerken ve annesine mektup yazarken bir keskin nişancının tek mermisiyle vuruldu. Öylesine yaşam doluydu ki bunu farketmedi bile. Ta ki üstü kıpkızıl kesilene dek.

30 Ağustos 1982
Filistin Komünist Partisi
Burc-El Baranj Askeri Komutanlık

Bizim Notumuz: 31 Ağustos 1982 tarihli Lübnan gazeteleri siyonist İsrail ordusu ile Falanjist çetelerin Filistinlilerin yaşadığı Sabra, Şatilla, Burc-El Baranj, Miye Miye ve Aym-El Hilbe kamplarınındaki kuşatmalarının devam ettiğini, çatışmalar sonucu kampların dış savunma hatlarının kıpkızıl kesildiğini, Filistin direnişçilerinin açlıktan ölen arkadaşlarını yediğini ve dini liderlerin 2 günlük tartışmadan sonra bu yönde fetva verdiklerini yazıyordu. Kim bilir, belki de Azya'nın küçük bedeni de geride kalanların açlığını gidermiştir.

Filistinli sevgili

....

Ve and içerim ki,
bir mendil işleyeceğim yarına kadar,
gözlerine sunduğum şiirlerle süslü
ve bir tümceyle, baldan ve öpücüklerden tatlı:
"Bir Filistin vardı,
bir Filistin gene var!"
*

Gözleriyle Filistin,
kollardaki, göğüslerdeki dövmelerle Filistin,
adıyla sanıyla Filistin.
Düşlerin Filistin'i ve acıların,
ayakların, bedenlerin ve mendillerin Filistin'i
sözcüklerin ve sessizliğin Filistin'i
ve çığlıkların.
Ölümün ve doğumun Filistin'i,
taşıdım seni eski defterimde
şiirlerimin ateşi gibi.
Kumanya gibi taşıdım seni gözlerimde.
Koyaklarda çağırdım seni bağıra bağıra,
inlettim senin adına koyakları:
Sakının hey
kayaları döve döve şarkımı koparan şimşekten!
Benim gençliğin yüreği!
Benim beyaz kanatlı atlı!
Benim yıkan putları!
Kartalları tepeleyen şiirleri benim eken
tüm sınırlarına Suriye'nin
Zalim düşmana bağırdım, ey Filistin senin adına:
"ölürsem ey böcekler, vücudumu didik didik edin!"
Karınca yumurtasından kartal çıkmaz hiçbir vakit,
yalnız yılan çıkar zehirli yılanlardan!
Ben barbarların atlarını iyi bilirim.
Bir ben dururum onların karşısında,
bir ben,
gençliğin yüreğiyim her daim,
yüreğiyim beyaz kanatlı atlıların.

Mahmut Derviş

HERKES SIRASINI BİLSİN KARDEŞİM!

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdüllatif Şener, henüz tasarı halindeki Kredi Kuruluşları Yasası ile banka batıranların yeni banka sahibi olamayacaklarını söylemiş.

Hay aslanım, ağzına sağlık! Biz de niye bu kuyruk ilerlemiyor diye düşünüyorduk. Demek bazı uyanıklar hak ettiklerinden daha fazla hortumluyorlarmış.

- Hey öndeki, sen sıranı savdın, bırak şu hortumu. Bırak kardeşim bi fırt da biz çekelim! Bak bakana söylerim ha!

Soru: ABD Afganistan için helikopter ve asker istedi mi?

İlk cevaplar

Başbakan : Yok böyle bir şey!

Diğer yetkililer : Yok böyle bir şey!

Haftalar sonra

Başbakan : *(Bir yurtdışı gezisine giderken)*

-Böyle bir talep var.

Dışişleri Bakanı: *(Başbakan'ın açıklamasından sonra)*

-Yok böyle bir şey.

ŞİMDİKİ DURUM

Genelkurmay Başkanlığı, 'NATO'nun talebi doğrultusunda' Afganistan'da ISAF kapsamında 3 adet helikopter ile 56 kişilik personelin görevlendirildiğini bildirdi. Helikopter ile personel 29 Mayıs'ta Kabil'e hareket edecek.

ABD'den yeni talepler

1- İncirlik üssüne 48 savaş ve 10 tanker uçağının yerleştirilmesi 2- Diyarbakır ve Sabiha Gökçen havaalanlarının kullanımına izin verilmesi 3- Mersin Limanı'nın lojistik sevkiyatlar için ABD'ye açılması

Başbakan : Haberim yok!

(ABD'nin bu yeni taleplerinin nasıl sonuçlanacağını hep birlikte göreceğiz...)

TBMM İSRAİL'İ KINAYAMADI!

İşte tablo:

210 milletvekili ABD Dostluk Grubu'na,
204 milletvekili İsrail Dostluk Grubu'na,
40 milletvekili Filistin Dostluk Grubu'na üye

İşte açıklama

- Nasıl kınayalım kardeşim! Biz de Türk gururu ve bağlılığı var. Dostlarımızı yarı yolda bırakmayız biz. Yakışık almaz!

Not: *İsrail 19 Mayıs'ta 3 bin kişinin içine dört füze fırlatarak çoğu cocuk 10 Filistinliyi katletmiş, sonraki saldırılarda ise 20 Filistinli yaşamını yitirmişti.*

150 BİN İSRAİLLİ BARIŞ İÇİN YÜRÜDÜ

İsrail Tel Aviv'de 150 bini aşkın İsrailli "Barış şimdi!" pankartları taşıyıp "Gazze'den çekilelim!" sloganlarıyla yürüdü. Her ne kadar eylem, önceleyen günlerde 13 İsrail askerinin ölmesi üzerine şekillense de, eylemin temel sloganı "barış" oldu. Yıllardır siyonist fikirlerle zehirlenen İsrail halkının barış yanlısı bu tutumu kasap Şaron'un işinin giderek zorlaşacağının göstergesi. Yapılan son anketlere göre İsrail toplumunun %70'i, İsrail ordusunun Gazze Şeridi'nden çekilmesini istiyor.

Ülkemizde ise TBMM İsrail katliamlarını kınayamazken, NATO, ABD ve İsrail karşıtı eylemler polisin (İsrail polisi değil tabii..) sert tutumuyla karşılaşıyor. NATO'ya bağlı 10 savaş gemisinin Antalya Limanı'na demir attığı 22 Mayıs günü, "NATO defol!" pankartı ile limana yürüyen Antalya'lılar polisin biber gazlı ve panzerli saldırısıyla karşılaştı. 10 kişi yaralanırken, 18 kişi de gözaltına alındı!

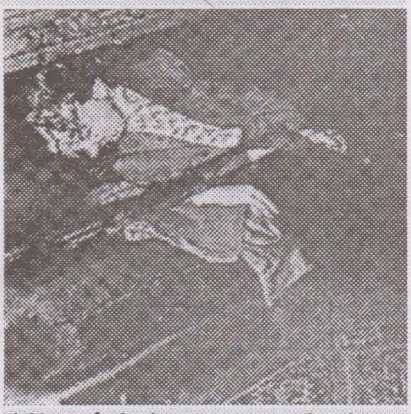
Hem kınayamıyorlar, hem de kimseye kınatmıyorlar!

Darbeye kurşunlarıyla direnen bir devlet başkanı: Salvador ALLENDE

Şili Devlet Başkanı Salvador Allende seçimle işbaşına gelmiş ve 3 yıllık iktidarı boyunca geniş bir halk desteğini arkasına almıştı. Allende, seçimle ve barışçıl yollardan sosyalizme geçilebileceğine inanmıştı. Fakat tarih O'nun bu iyimserliğini affetmedi. Kendisinin General olarak görevlendirdiği Augusto Pinochet, ABD'nin desteğiyle Allende'yi devirmek için kolları sıvamıştı. Geniş bir halk desteği Allende'nin arkasında olmasına karşın, ordu, sermayenin ve kapitalizmin hizmetinde idi. Halk ise darbeye karşı direnecek silahlardan yoksundu.

11 Eylül 1973 sabahı başkent Santiago darbecilerin kuşatması altına alınmıştı. La Moneda sarayı kuşatılmış, Allende ve bütün bakanlar sarayı terketmiyordu. Allende kızlarını ikna ederek saraydan çıkardı. Darbecilere karşı yakın korumalarıyla birlikte direnecekti. La Moneda sarayı yerden tanklarla, havadan ise uçak ve helikopterlerle bombalanıyor, Allende ve korumaları ise silahlarıyla karşılık veriyordu. Allende kucağında silahı, başından aldığı kurşunla yaşamını yitirmiş, yatıyordu.

Darbenin ilk yılında binlerce muhalif işkencelerden geçirilmiş, 3 bin kişi öldürülmüştü. Tabii bu sayıya stadyumlarda kurşuna dizilenler, kıyılardan ve gemilerden denize atılan tutuklular dahil değil. Şili halkı uzun bir süredir Pinochet ve darbecilerin yargılanması için mücadele veriyor. Parlamento Gerçekleri Araştırma Komisyonu'nun 'gelin hikayenizi anlatın' çağrısına, başvurunun son günü olan 11 Mayıs'a kadar 3 bini kadın 30 bin kişi başvurdu.

Allende'nin son sözleri:

Yaşasın Şili, yaşasın halk, yaşasın işçiler. Benim ölümüm boşuna olmayacaktır.

Üzüntülerimiz...

* Küçükyalı Vergi Dairesi çalışanı arkadaşımız Bünyamin Bal'ın 16 yaşındaki oğlu şohben zehirlenmesi sonucu yaşamını yitirmiştir. Arkadaşımızın bu büyük acısını paylaşıyor, kendisine, ailesine ve yakınlarına sabır ve baş sağlığı diliyoruz.

* Kozyatağı Vergi Dairesi Evrak Kayıt servisinde görev yapan arkadaşımız Figen Bozkurt'un ağabeyi yakalandığı kanser hastalığına yenik düşmüştür. Arkadaşımızın acısını paylaşıyor, arkadaşımıza ve yakınlarına baş sağlığı diliyoruz.

* Erenköy Vergi Dairesi çalışanı arkadaşımız Filiz Öztürk'ün annesi 1 Nisan'da ani bir beyin kanaması geçirmiş ve yoğun bakıma alınmıştı. Uzun bir aradan sonra anamızın bilinci yerine gelmiş bulunuyor. Arkadaşımızın acısını paylaşıyor, kendisine ve yakınlarına sabır, anamıza ise acil şifalar diliyoruz.

* Erenköy Vergi Dairesi çalışanı arkadaşımız Aysel Atan'ın ağabeyi ani bir kalp krizi geçirmiştir. Arkadaşımıza geçmiş olsun diyor. sağlık durumunun iyiye gittiğini öğrendiğimiz ağabeyine ise acil şifalar diliyoruz.

Mutluluklarımız

* Küçükyalı Vergi Dairesi'nde çalışan arkadaşımız Kezban Genç'in kızı olmuştur. Arkadaşımızın mutluluğunu paylaşıyor, küçük Elif'imize aramıza hoş geldin diyor, mutlu ve sağlıklı bir yaşam diliyoruz.

* Erenköy Vergi Dairesi'nde çalışan arkadaşımız Akgün Bozkurt 25 Haziran'da, NATO Zirvesi'nden hemen önce evleniyor! Arkadaşımızı saçlarının tümünü dökmeden evlenmeyi başardığı için kutluyor, tüm arkadaşlarımızı Zirve öncesinde Akgün'ün düğününe bekliyoruz.

25 Haziran Cuma Saat:20.00
Güven Düğün Salonu/Maltepe

Bir hak gaspı daha: yıllık izinler donduruldu!

Angarya işlerle, fazla mesailerle çalışma yaşamını katlanılamaz hale getiren, gizli sürgün yazısı çıkartan, hastaneye gitmeyi sınırlandırmaya çalışan İstanbul Defterdarlığı, sonunda senelik izinlerimize de elini attı! Yıllık izinler Haziran sonuna kadar donduruldu.

Uygulamalarına, hak gasplarına boyun eğdikçe üstümüze geliyorlar. Yaşayarak görüyoruz ki, suskun kalmanın bedeli, mücadelede ödenen bedellerden daha ağır!

Doktor yoksa, sevk de yok!

Kompleksimizde daha önceden her gün doktor bulunuyordu. Ama eski doktor gitti ve uzun bir süreden sonra yerine yeni bir doktor geldi. Yeni doktorumuz yalnızca Çarşamba ve Cuma günleri görev yapıyor.

Zaman zaman dairelerimizde hasta sevk kağıdı imzalatmakta sorunlar yaşayabiliyoruz. Kimi amirler çeşitli bahanelerle sevklerimizi imzalamıyor. Geçtiğimiz günlerde ise kimi dairelerimizde sevk kağıdı imzalatmaya giden bazı arkadaşlarımız "doktorun bulunduğu günlerde" sevk alınması yönünde sözlerle karşılaştılar. Yani arkadaşlarımızdan Çarşamba ve Cuma günleri hastalanmaları rica edildi!

Arkadaşlar:

Lütfen Çarşamba ve Cuma günleri dışında hastalanmayalım. Diğer günlerde hastalanırsak başkaları da rahatsız oluyor, çevreyi rahatsız etmeyelim!

Memura hakaret eden denetmene yargı yolu açıldı...

Vergi Barışı döneminde Rıhtım Veraset Vergi Dairesi'nde, Vergi Denetmeni Mehmet Kiriş bir arkadaşımıza "nerede o şerefsiz memur" diyerek hakaret etmişti. Çalışanlar denetmenin bu hakaretine ve sağı solu tekmelemesine tepki göstermiş, ardından ise Vergi Denetmeni Mehmet Kiriş değil, hakarete uğrayan arkadaşımız ve olaya tepki gösteren daire çalışanı 3 kişi cezalandırılmış ve farklı vergi dairelerine sürgün edilmişlerdi.

Yaşanan sürgünlerin ardından Beykoz Vergi Dairesine sürgün edilen Kazım Doğan ile Erenköy Vergi Dairesine sürgün edilen Günsel Alparslan, Kiriş hakkında memura hakaretten kamu davası açılması için Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunmuşlar ve ayrıca Kiriş hakkında tazminat davası açmışlardı. Bunun üzerine farklı kişiler devreye girdirilerek arkadaşlarımızın dava ve suç duyurusundan vazgeçmeleri istenmişti. Arkadaşlarımızın bu teklifleri kabul etmemeleri üzerine üzerlerinde baskı kurulmaya çalışılmış, haklarında 'sevk almadan hastaneye gitmek' gibi sudan bir bahaneyle soruşturma açılmış, Kazım Doğan uyarı cezasına çarptırılmış ve bir ay fonu kesilmişti.

Gelinen aşamada Cumhuriyet Başsavcılığı, Mehmet Kiriş hakkında kamu davası açılmasını uygun gördü ve valilik de bu kararı onayladı. Böylece Kiriş hakkında "memura hakaret" suçlaması ile kamu davası açılmış oldu. Bu arada arkadaşlarımız Kazım Doğan ve Günsel Alparslan'ın açmış oldukları tazminat davası da sürmektedir. Günsel Alparslan'ın açmış olduğu davada ilk duruşma 17 Haziran'da yapılacak ve tanıklar dinlenecek.

Arkadaşlarımızı bu ısrarcı tutumları nedeniyle kutluyoruz.

Reform değil, kölelik!

Tasfiye saldırısına karşı örgütlü mücadeleye!